

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.262 van 28 maart 2002
in de zaak A. 106.080/XIV-5063.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MAJD TEYMOURI,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 16 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 april 2001 en zich vluchteling verklaart op 9 april 2001; dat op 11 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.

Dat uit de verhoorverslag dd. 3.05.2001 blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.

Dat verzoeker geenszins akkoord kan gaan met de genomen beslissing, wanneer verweerder in zijn motivering zegt dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal in tegenstelling tot deze op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij na zijn aanhouding en vrijlating aan de Pakistaanse grens nog acht maanden in Mashad was ondergedoken.

Verzoeker wenst hier het volgende op (te) merken dat tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hem door de tolk (werd) aangewezen om niet te veel in details te gaan en (te) proberen zijn verhaal in grote lijnen te doen. Dat is in feite de reden waarom hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gedaan had van zijn verblijf in Mashad.”;

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet);

Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat zij zich beperkt tot de blote bewering dat "dat tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, hem door de tolk (werd) aangewezen om niet te veel in details te gaan en (te) proberen zijn verhaal in grote lijnen te doen, (dat dit) (...) de reden is waarom hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gedaan had van zijn verblijf in Mashad"; dat, daargelaten de vraag of deze niet door enig begin van bewijs gesteunde bewering - die overigens ook niet voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar voor werd gebracht - de Raad er toe kan brengen aan te nemen dat de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vastgestelde tegenstrijdigheden, de aan deze wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid overschrijft, verzoekende partij met deze blote bewering louter kritiek uit op één van de vier "fundamentele tegenstrijdigheden in betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal"; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag komt op grond van vier "fundamentele tegenstrijdigheden, met name de duur van haar verblijf in Nick Shar, het al dan niet verbleven hebben te Mashad, de aard van haar vaders bedrijf en de wijze waarop ze uit een ziekenhuis is ontsnapt; dat de drie, niet door de verzoekende partij bekritiseerde tegenstrijdigheden volstaan om te besluiten tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de kritiek van verzoekende partij zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 1, par. A, al. 2 en 33 (non-refoulement) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing de artikelen 1, par. A, al. 2 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Iran baseert, te toetsen aan de internationale verdragen, meer specifiek aan de Vluchtelingenconventie en het E.V.R.M-verdrag.

Dat verzoeker vreest in zijn land door de "Revolutionaire Rechtbank" en "Etelaat" in een oneerlijk proces veroordeeld te worden (cf. feitenrelaas).

Dat verzoekers vrees voor vervolging bevestigd wordt door het rapport van US Department of State, "Iran Human Rights Reports for 1999", dd. 25.02.2000, "denial of fair public trial" (cf. http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/iranrep.html, stuk 3) en door de rapporten van Amnesty International: "Iran: Amnesty International Calls for Fair and Open Trials in Iran", dd. 12.05.2000 en "Iran: More Failures of Iranian Justice dd. 14.07.2000" (cf. <http://web.amnesty.or>, stuk 4).

Dat uit voormelde rapporten duidelijk blijkt dat het Iraanse gerecht niet onafhankelijk is en dat de Iraanse revolutionaire rechtbanken geenszins garant staan voor een eerlijk en open proces.

Dat derhalve door een terugleiding van verzoeker naar Iran, zoals de Commissaris-generaal aanbeveelt, de artikelen 1, par. A, al. 2 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, geschonden worden.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt als volgt: « geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen. »

Artikel 3 E.V.R.M. stelt duidelijk dat « niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. »

Dat verzoeker werd in zijn land op een oneerlijke manier behandeld nopens zijn klacht tegen het militaire departement, hij werd daarop aangehouden en opgesloten en mishandeld.

Dat de Iraanse autoriteiten alles in het werk hebben gezet om hem te doen zwijgen over de fout die door de autoriteiten werd gemaakt. Hij werd onmiddellijk tot het houden van contacten met politieke partijen afgestempeld.

Dat verzoeker vreest in zijn land het slachtoffer te worden van "vervolgingen, folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen" vanwege de Iraanse gerechtelijke autoriteiten.

Dat verweerder door een bestreden beslissing aan verzoeker te betekenen, waarin hij een terugleiding naar Iran aanbeveelt, de artikelen 1, par. A, al. 2 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen en het art. 3 E.V.R.M. schendt

Dat verweerder in zijn beslissing geen rekening hield met het feit dat verzoeker niet kan rekenen op een eerlijk proces bij een terugkeer naar Iran. Dat verweerder in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door zich onvoldoende te informeren.

Dat verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat hij aan een aangeboren hartziek(e)te lijdt en een terugkeer naar Iran rekening houdend met bovenvermelde feiten zal zeer ernstige gevolgen teweegbrengen.”;

2.2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de artikelen 1, A, (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient vastgesteld te worden dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het middel in zoverre het de schending invoert van deze bepalingen niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij zich, in haar uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beperkt tot te stellen dat de eerste verwerende partij dit schendt “door zich onvoldoende te informeren”; dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze dit onvoldoende informeren de zorgvuldigheidsplicht in concreto zou schenden; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit haar uiteenzetting dit te distilleren; dat het middel in zoverre het de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. betreft, in herinnering dient te worden gebracht dat deze bepaling eist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de blote bewering dat “verzoeker (...) in zijn land (vreest) het slachtoffer te worden van ‘vervolgingen, foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen’ vanwege de Iraanse gerechtelijke autoriteiten” en dat “(hij) nogmaals (wenst) te benadrukken dat hij aan een aangeboren hart ziek(e)te lijdt en een terugkeer naar Iran rekeninghoudend met bovenvermelde feiten (...) zeer ernstige gevolgen (zal) teweegbrengen”; dat zij evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter adstruering van deze kritiek, dat

verzoekende partij derhalve niet aantoont dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel niet gegrond is,

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.